

РЕШЕНИЕ

№ 257

гр. Благоевград , 24.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЧЕТВЪРТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ** в публично заседание на десети юни, през две
хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Николай Грънчаров
Членове:	Владимир Ковачев Атанас Иванов

при участието на секретаря Герасим Ангушев
като разгледа докладваното от Владимир Ковачев Въззивно гражданско дело
№ 20211200500429 по описа за 2021 година

взе предвид следното:

Второинстанционното производство е образувано по жалба на „Ю.Б.“ АД, ЕИК ..., седалище и адрес на управление гр. С., р. В.“, „О.п. ..., представлявано от П.Н.Д., Д.Б.Ш. и А.В.Я., подадена срещу решение № 2 от 27.01.2021 г., постановено по гражданско дело № 830 от 2020 г. на РСП, с което са уважени исквете на КР. АНД. Ц., ЕГН *****, адрес гр. С. ул. П. ..., В. АНТ. Ц., ЕГН *****, адрес гр. С. ул. П. ..., и В. БЛ. Ц., ЕГН *****, адрес гр. П. И. ...., с правно основание чл. 439 от ГПК, за установяване недължимостта на парични суми, предмет на изпълнително дело № 181 от 2019 г. на ЧСИ Б.В.. В жалбата се твърди, че решението е неправилно поради нарушение на материалния закон и необоснованост. За изпълнителните дела, образувани преди приемането на Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК, докладчик съдията Б.Б., следвало да се прилага действащото тогава Постановление № 3 от 18.11.1980 г. на Пленума на ВС. Внасяла се несигурност в правния оборот. Преди обнародването на новия тълкувателен акт, правните субекти имали основание да съобразяват поведението си със стария тълкувателен акт и не следвало да търпят неблагоприятни последици от новото тълкуване, което не са могли да узнаят и предвидят. Извършената с т. 10 на Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК,

докладчик съдията Б.Б., отмяна на Постановление № 3 от 18.11.1980 г. на Пленума на ВС нямала обратно действие. Страните не спорели относно фактите по казуса. Последното изпълнително действие по изпълнително дело № 558 от 2009 г. на ЧСИ Г.Ц. било от 19.09.2012 г. На 29.08.2018 г. това изпълнение било прекратено и именно тогава започнала да тече нова давност за вземанията. Дори и да се приемела тезата на РСП, перемпцията следвало да настъпи на 19.09.2014 г. В такъв случай общата петгодишна давност трябвало да изтече на 19.09.2019 г., но тя била прекъсната с образуването на изпълнително дело № 181 от 2019 г. на ЧСИ Б.В.. Ето защо неправилен бил изводът на първата инстанция, че вземанията на банката са погасени по давност. Моли се за отмяна на атакувания съдебен акт и отхвърляне на исквете.

Постъпил е отговор на жалбата. В него се твърди, че актът на първата инстанция е правилен. Спазен бил материалният закон. Решението било обосновано. Исковете били доказани. Първата инстанция правилно приложила т. 10 на Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК, докладчик съдията Б.Б.. Оплакванията на жалбоподателя не намирали опора в закона и съдебната практика. Моли се за потвърждаване на обжалваното решение.

Жалбата и отговорът са редовни и допустими.

Не се събираха доказателства от настоящата инстанция.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част.

В случая ОС констатира, че първоинстанционното решение е валидно. Същото е постановено от съд с правораздавателна компетентност по спора, в законен състав, в необходимата форма и с изискващото се съдържание. То се явява и допустимо. Правото на иск е надлежно упражнено.

Оплакванията на жалбоподателя са в 2 насоки: 1 - до отмяната на Постановление № 3 от 18.11.1980 г. на Пленума на ВС, извършена с т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК, докладчик съдията Б.Б., давност досежно процесните вземания не е текла, и 2 - дори да се приеме, че давността не е била спряла, от прекратяването на първото изпълнително дело поради настъпилата перемпция, до образуването на второто производство по индивидуално принудително изпълнение, тя пак не е изтекла.

ОС не споделя тезите, застъпени от банката.

Жалбоподателят се позовава на мотивите, развити в Решение № 252 от 17.02.2020 г. на ВКС по гр. д. № 1609/2019 г., III г. о., ГК, докладчик съдията Филип Владимиров,

Решение № 51 от 21.02.2019 г. на ВКС по гр. д. № 2917/2018 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Борис Илиев, и Решение № 170 от 17.09.2018 г. на ВКС по гр. д. № 2382/2017 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Димитър Димитров, съгласно които отмяната на Постановление № 3 от 18.11.1980 г. на Пленума на ВС, извършена с т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК, докладчик съдията Б.Б., поражда действие от датата на обявяването на последното и се прилага само по отношение на висящите към онзи момент изпълнителни производства. Налице е обаче и практика на ВКС в другата посока, която е и по-многобройна, а и изхожда от състави и от ГК, и от ТК на ВКС, като същата е обективизирана в Решение № 259 от 21.11.2019 г. на ВКС по гр. д. № 969/2019 г., IV г. о., ГК, докладчик председателят Веска Райчева, Решение № 45 от 30.03.2017 г. на ВКС по гр. д. № 61273/2016 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Маргарита Георгиева, Решение № 131 от 23.06.2016 г. на ВКС по гр. д. № 5140/2015 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Боян Цонев, Решение № 12 от 2.06.2016 г. на ВКС по т. д. № 3788/2014 г., I т. о., ТК, докладчик съдията Вероника Николова, Решение № 451 от 29.03.2016 г. на ВКС по гр. д. № 2306/2015 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Зоя Атанасова, Решение № 269 от 3.02.2016 г. на ВКС по гр. д. № 795/2012 г., III г. о., ГК, докладчик съдията Олга Керелска, и Решение № 209 от 2.02.2016 г. на ВКС по т. д. № 1248/2013 г., I т. о., ТК, докладчик съдията Емил Марков. Тя приема, че отмяната на Постановление № 3 от 18.11.1980 г. на Пленума на ВС, извършена с т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК, докладчик съдията Б.Б., има обратно действие. Настоящият въззивен съдебен състав се солидаризира с мотивите, изложени във втората група актове на ВКС. Вярно е, че за да се преодолее въпросният разнобой в практиката на ВКС, е образувано тълк. д. № 3 от 2020 г., но по същото до момента няма постановено тълкувателно решение.

Изясненият в тълкувателен акт на ВКС смисъл на тълкуваната разпоредба се прилага от момента, в който същата е породила юридическо действие, т. е. е влязла в сила. Съгласно чл. 50, ал. 1 от ЗНА, тълкуването има действие от деня, когато е влязъл в сила актът, който се тълкува. Този текст се отнася за нормативното тълкуване, но на още по-голямо основание установеният с него принцип касае тълкуването, което прави ВКС по реда на чл. 124 от ЗСВ. При последното не може да се определя друг момент на влизане в сила на тълкуването, както това е възможно по изключение при нормативното тълкуване съгласно чл. 50, ал. 2 от ЗНА - така и Решение № 416 от 22.10.2012 г. на ВКС по гр. д. № 294/2012 г., I г. о., ГК, докладчик съдията Бонка Дечева.

Тълкувателните решения са задължителни за съдилищата съгласно чл. 130, ал. 2 от ЗСВ, независимо от това кога са се осъществили юридическите факти, релевантни за казуса, и кога е образувано делото - преди или след постановяването им. Неправилно е

виждането, че следва да се прилага тълкувателен акт, обявен за изгубил силата си, спрямо факти, осъществили се преди приемането на новия тълкувателен акт, с който се прогласява изгубването на силата на стария тълкувателен акт - така и Определение № 20 от 12.03.2019 г. на ВКС по гр. д. № 7/2019 г., 5-членен с-в, ГК, докладчик съдията Бонка Дечева, и Определение № 196 от 4.10.2017 г. на ВКС по ч. гр. д. № 3356/2017 г., I г. о., ГК, докладчик председателят Жанин Силдарева. В същия смисъл са и указанията, дадени в т. 1 на Тълкувателно решение № 7 от 31.07.2017 г. на ВКС по т. д. № 7/2014 г., ОСГТК, докладвано от съдиите Симеон Чаначев и Мариана Костова. Допълнителен аргумент в тази насока е и фактът, че съгласно мотивите на самото Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК, докладчик съдията Б.Б., Постановление № 3 от 18.11.1980 г. на Пленума на ВС е загубило силата си още през 1991 г. с приемането на действащата Конституция.

В светлината на гореизложеното, следва да се сподели изводът на РС, че давността не е спряла да тече по време на висящността на изпълнително дело № 558 от 2009 г. на ЧСИ Г.Ц.. Страните в настоящия казус признават и не спорят относно факта, че последното извършено изпълнително действие по същото, което е прекъснало давността досежно вземанията на банката, е описът, осъществен на 19.09.2012 г. Именно от тази дата е започнала да тече новата давност - 3 години за лихвата и 5 години за главницата, която, съответно, е изтекла на 19.09.2015 г. и 19.09.2017 г. Перемпцията, независимо кога е настъпила - 19.09.2014 г. или 08.01.2018 г., е без правно значение за започването, спирането, прекъсването или изтичането на погасителната давност - така и най-новата съдебна практика: Решение № 93 от 17.05.2021 г. на ВКС по гр. д. № 2766/2020 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Геника Михайлова, и Решение № 37 от 24.02.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о., ГК, докладчик председателят Б.Б.. При това положение, претенциите на Кр., В. и В. Ц.и наистина се оказват основателни, защото вземанията, за които е бил издаден изпълнителният лист по частно гражданско дело № 1075 от 2009 г. на РСП /ЗНИ по него е влязла в сила на 10.11.2010 г., за което има безспорни данни в кориците на изпълнително дело № 558 от 2009 г. на ЧСИ Г.Ц./, действително са се погасили по давност далеч преди образуването на изпълнително дело № 181 от 2019 г. на ЧСИ Б.В.. Обжалваното решение на ПРС трябва да бъде потвърдено. То се явява правилно.

Воден от изложеното, ОСБд, Гражданско отделение, IV въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 2 от 27.01.2021 г., постановено по гражданско дело № 830 от 2020 г. на РСП.

На страните да се връчат копия на настоящия съдебен акт, като банката може да го обжалва в едномесечен срок, считано от връчването, по реда и при условията на чл. 280, ал. 1 и 2, чл. 281, чл. 283 и чл. 284 от ГПК, пред ВКС на РБ с касационна жалба, подадена чрез ОСБд.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____